

кога падна мъгла. Баирътъ изчезна. Предъ очитѣ само сива, гжста мъгла, изъ която се чуваха гла-советѣ на кучета и граченето на врани.

— Виждашъ ли дървото, чедо!

— Не го виждамъ.

Тя вървѣше превита, опънала вратъ, задъхана. Нищо се не вижда. Ние вървимъ, а нажде отива-ме, не знаемъ. На крачка отъ насъ мъгла — сту-дена, тежка мъгла. Вървѣхме дълго, майка падна веднажъ и така остана въ снѣга. Азъ се запла-кахъ, мжчехъ се да я повдигна, обикаляхъ край нея, но тя едва дишаше отъ умора и само ме гле-даше съ широки, уморени очи.

— Чакай, чедо, сама ще стана . . .

— Можешъ ли?

— Ехъ, нека поотпочина, ще стана. Помжчихъ се да сваля торбитѣ, но тя хвана ржката ми, почна да я милва, цѣлуваше я и тихо шепнеше:

— Мило мое дете, мъничко мое . . . Следъ малко едва можа да стане — краката ѝ до колѣ-ната бѣха облепени съ снѣгъ. Азъ я спрѣхъ:

— Чакай, майко, снѣгътъ да отърся. Свихъ ржка въ скжсания си ржавъ и почнахъ да изтри-вамъ снѣгътъ отъ краката ѝ. Тръгнахме пакъ. Пакъ нищо се не вижда. Ставаше тъмно вече, мъглата се сгжсти. Азъ треперѣхъ. Господи — молѣхъ се азъ — бѣдни вечеръ е сега, помогни ни да стигнемъ дома!

— Какво шепнешъ, мило? — попита ме майка, като изви вратъ къмъ мене.

— Моля се, майко, моля се.

Тя продължи. Задуха зълъ, леденъ вѣтръ, едри шепи замръзналъ снѣгъ ни шибаха по лицата. Съвсемъ изгубихме пжтя. Мъглата почна да става